

دُر

محمد صدیق سپسنجی



زهرا



محمد صدیق پسری

۱۳۶۵

د ڪتاب نوم : زهڻ
ويناولد : محمد صديق پسر لع
د چاپ کال : ١٤١٦ھ ١٣٦٩ ع ١٩٩٠
کچه (ساین) : ٢٥٣٠ ١٦

شمپر : پئٹه سوہ

خطاط : نور الحبيب نثار

بسم الله الرحمن الرحيم

تەرون

دەھفو مظلومانو پە نۇم، دچا د سۈرنىجىمى، چى لا اوىس
ھەم پە لارو- كۆخۈكى دەيىلەن- مىرىپە كانو پە لەندى بىلچەمى او دەھفو
دېرىخۇپە لەندىو مندو پورى پە وازە خولە خاتىدى
دەھفو سەتمىز دەكالىپە ياد، چى د ئاتالانو پە حصار و فوکى و زىنە د
خېستو- تىبىو كار اخىست شوي، ژۇندىي بىنخى شوي او د قساوت
د بى بىنیادو حصار و فولە چاك- چولى نە او سەم غابىش چىچى
كوي

دەھفو پېغلو- ناۋىيىو پە نۇم، چى د هوا- ھوپى مەريانو
پە مەنتەنلىپە رەحىدىي دەرىپەلى او سەرتقىدى كەرىدى
دەھفو كۆنلەو- رەنلەو، بۇبۇ- وارارو د سوبۇساندو
اوگەرمى او بىنگەو پە ياد، چى د ژۇندى ملگەرىي او د زېپەستى
پە د محلەي چەتكەنلىنى د آسۇنۇ تەرپىنى لەندى لىدىلىي او سەرە
پە د اقتدار د مىيىنانو د دنگەو كەلە مەتاً وين پە پەنخۇكى
ايىنى شوي دى . . . دا خۇپاڭى مەنسوبوم .

الف

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ياد وَتَه

داکیسه ہی مفہ وخت لیکلی وہ چی غمونه او دردینه
په شمار وو او د یو پی فاجعی نکلوونه به په کلوبنو-
کلوبنو خوله په خوله کرخیدل . من- سبا زموږ په وھن
کې د غم او بنس هر کاله ته چولکه شوی دی او له هر هه
کوره د غم چیغی او ریدلې کیښی .

اویس خود سرو وینې څښونکو له لاسه په درست
افغانستان کې نه روغ کلی- کور پاته دی، نه روغ
زړه او د ماغ، هر وړخ قتل عام وي او هر هه
لحظه بعباره وي ؟ د دردونو په هجوم کې د احساس

ب

له خاوندانو خنخه درد خای ورکه شي ، نه پوهیبوی لوپه
په چا وئلري او اولتر کوم وحشت انخور کري ؟
شاعر وايي :

جمنون بويگ باديه غمهای دل شمرد
ياد آن زمانه ی كه غم دل حساب داشت
ربستيا وايي ؛ غمونه چي له حسابه ووئي ، دردونه
چي له اندازي وتلي وي ، وحشت او بربريت چي په تصور
کي هم نه حاييبي - او بسکي وچوي او د فرياد مرعي يسي .
چي زره له جوشه نه وي لويدلى ، چي غمونه ليپ شده
نه وي ته نشين شوي ، چي فكرونه لکه بو تيالې بعبري
بېرته نه وي كښېنسټي - په او سنو پېښو د ادبی ايش
ليکل گران کار دى ، که يې بل ٿوکوليکي نه خو
يې نه شم ليکلادي .

که خه هم د "زهري" چاپول، فعلاً خه دومره
ضروري کار نه و ، نن بايد د نن خبرې خپري شي
خوچېنې علتونو او مشابهتونو دي کار ته ولمسولم .
مثالاً :

که پرون د چا د سرونو جمجمو په لارو ـ ڪو ٿو
د ميرانو ـ ميرچه ڪانو په لنڌي باچهي، پوري او يا

ج

د مغوي د نوکرانو په لندو مندو پورې په وازه
خوله خندل - نن هم د افغان مظلوم اویس تازه پرهونه
د یړغلګرو روسانو په نور - زیاتي پورې خاندي .
که پرون د ظالمانو په حصارونو کې له ژوندو
انسانانو د تیغنو او خبستو کار اخيست کيدو او د
ژوندو بدخش شویو سولیدلو کوپریو د حصارونو
له چالک چولو غابن چېچي کاوه - نن هم خودې او
شیلې زموږ د ځامو په مړو د کې دې او په زړکونه
ژوندي بنيادمان د سولې د تېکه دارانو او د هغوي
د غلامانو له خوا رژوندي تر خاودو لافدي بدخش
او بنهغینې .

که پرون په سلکونه خويندي - ميندي د چا د
شخصي خصوصت په لسه سروري، بوري او وړاري
شوې - نن هر د دخ په زړکونو افغاني مېړمنې د
وحشي نظام د قصابانو له لاسه د نړه تکيه له
لاسه وړکوي .

که پرون د مير د نړه له پاره د «چاردرې» یو
بسیا کلی د خاودو په کوتې بدلت شو - من
روغ افغانستان د «کريمليق» د ناتېکه له پاره

تالا - ترغی کېرىي .

نو ؟ كە دا كىسە نىنى كىسە نە دە ، د نىنۇ
زىگۈپقۇ فاجعو يىۋى پەرى كىسى تە خۇخە قدر
قۇرتە ولى لىرىي .

دا كىسە ھەم د وختى او بىرىت كىسە دە چى يوھ
ابادە سىمە د ئاتىانو لە لاسە پە خرابە بىدىلىرىي .
پە دې كىسە كې ھەم كەن شەھىر بىكناھ اولىس د نۇت زىياتى
لە امەلە لە وطن شەخە لېپىد تە جىبورىزىي او د « آمۇ »
پۇرى غارى تە د مرمىي پە باران كې پىناھ ورورىي
چى ھالە لا د روسانو ناوىي پاونە نە وو فرباندى
ايىبى شوى .

پە دې كىسە كې ھەم د وختىزىور خېلۇناجايىز وە جوان
مۇمىي اوپە پە مظلومانو اچوي ، نەكە دا اولىس چى ھەم موشىنى
ھەم راباندى سىل نومونە يىدىي .

عەلەوتا هىلە كۆم چى دا اشربە دەھۇانۇ شاعر ئاھوازلىكىۋالاڭ
نەپونە و تەخنىي او دې تە بېيى و لەمسىي چى د روانق
پېپسولىدىلى - كەتكلىپى پە نظم ياي پە نىش ثېت كرچى ، كۆنەت
دۇپىشە او معيارى آشان رامىخ تە شي .

وَمِنَ اللَّهِ التَّوفِيقُ

٢، ٢، ١٣٦٥ پېپسۇر

سېڭىھە

دا گىسىدە پىچى تاسو يې لولى، يۇ واقعى داستان دى. دا
 واقعە بى دى يوه سېيىن بنيرى لە خولى اورىيدىلى وە-چاپى اتىا.
 نويىخەلە دا غرونە-رغونە سمسور او بىيا سېپە لىدىلى
 وو. - صرف نۇمۇنە اىينى شوي دى، مىكە چى واقعى نۇمۇنە
 دەھە ئۇنىدىي تارىخ دىزە لە پاپقى خەن، د وخت او زمان
 وىيىخورپى او حذف كىرىي وو ؟ مۇ خە فرقى كوي، احده، يَا
 "حەممود" ، "تۈرىدىقل" يَا "تاش تىمور" ؟ ... "زەرە" يَا
 مەمکن "تۈرسۈن" ؟

دا افسانە يَا نە پۇھىرم واقعە، لە من نە سل-شىپىشلە

و

کاله چخوا، یعنی د دولتی هجری پېرى، په لوړېو کلوبنگ کې د
چاردرې، د وچ غږه په لمنو کې د "اټشان" د مشهور ګولې
په ګاه پېښه شوې ده؛ کومې سېبې ته، چې خلکت - سبا

خرابه ولېي.

"چاردره، د پېرى لوي، وړۍ غونډایه لري، چې هر یوه
پې د دېرو پخوانیو پېرىو نشانه او د تېرو عظمتمنود رله
بنغولی ده. په هره پوله، پتی کې زاره کودرپی او پېښې خښې
د یوه پاخه مد نیت علامه او د زاره تعییر منونه را بشی.

په هر کلې او هره خوا کې د قرنونو خښې- نښاني د
پېرو خوبنو- ترڅو هېرو شویو دورونو یاد یې دی....
هر ځای خرابي ده، لېکن په خاص طور سه دې ځای ته
خرابه ولېي؛ ممکن دا به درسته خرابې ولېي، چې دورپې
پې لاپوره نه دی کښېښتی او دوکې یې لا د افق په څنډو
کې نسکاري.

کله چې د بین المللی استعمال په لمسه د ملي غاصبانو او
داخلي استثمارګرو په هڅه د تاریخي افغانستان ملي مرکز
کمزوری او د ملي وحدت مزني او مرسي شول، شخمي
سمتو او شومو اغراضو د ځانګړه، نفاق، خانه جنګي او
برهم اندازې په مدد په پراخه کورکې کورکې جوړ کړل.

ز

او لویه امپراتوری بې په وړو- وړو صوبو ووېشله. د ملکوکه
الطاویفه په نامطلوب دور کې زوپ «تخارستان» (له، بلخه،
تر، «پامیره، پوری، د میرانقو، میرانچه ګانق د لویومیدان
او د تاخت و تاز مرکز و ګرجید؛ په دې وخت کې چاردن
د «گندز، د میرانقو تر مستقمې سلطنه لاندې وه- د هفوی
او د هفوی د منسوبيينو ناتوکۍ او ملعبه وه.

دا بشان چې زموږ په داستان کې بې دکن شوی دی
وایي په د عنه حای کې واقع و، چې من ورته خرابه وایي، یعنې
د وچ غره په ختیغه لمن کې د، آقشاخ، د ویا په غاره.
دا ګیسه د شاعر د فکر و تخیل محصوله مه ګهئي. دا
یوه تاریخي واقعه ده. لیکن که په تاریخونو کې نه وي ثبت شوئی
تاریخ بیا کله پوره و؟ او مورخینو بیا شه وخت ددې دروی
ضجایع لیکلی دي؟ چېرته چې یوه- یوه نهه پېړه خود سی، بېیا
تېری، تجاوز، ظلم، تعدی، بې ناموسي، بد عهدی... بد دیانتي
او قام د بهنې همه وړح په خو- خو شکله خرگندیرې، موږ
غريب به خه وليکي؟ او کومه واقعه به ثبت کړای شي؟...
له دېنه وخته نه په دې فکر کې و م، چې دا واقعه وليکم
اما متعدد و م، چې خربګه؟ یعنې د رومان په شکل، د
ډرامې په ډول، د لمنه داستان په توګه؟... یاخه وړ؟...

ح

دا ځکه، چې ما غوښتل «زمهره» په بنه جامه کې رلو باسم
 متأسفانه ځینې ذکر شوې جامي مې ورته خوبنې نه شوې
 او د ځینو مې سکنیل نه وو زده . آرنو مې داوه، چې
 چمنلی مطلب په تراشلو کلمو او نښتې ځلوا جملو افاده
 کرم، رومان او د شهزاده بهرام او شهزاده ممتاز
 د منظومو حکایتونو جامي هم راته د مینځوب په عصر کې
 پېړې اوښدې بنکاریدې، نو دا دی د نظم یوه دا سې
 جامه مې ورواغوستله، چې نه ورته رومان ويلاي
 شو- نه درامه، نه د لئنډې افساني په طرجه دی- نه
 د راډيو درام په موء ... نه د «احمدجان» د نظم شکل
 لري- نه د «احمدګل»، بلکه یو معجوفاً مرکب دی، د
 دا ټولو . که د «ایزموونی» په مېچه کچ شي، هم د
 رومانیزم تختنې لري، هم د ریالیزم، هم شاید د نورو:
 نو:

که دې نه اسلام خوبنېيني

زه به دا سې منځوپې قل په تندی بردمه
 به پای کې که زما کمزورې حافظې د واقعې په اظهار
 ، کې خه نارسایي کړې وي او له مانه په نااکاهمانه توګه خه
 زیان- کمۍ پکې راغلې وي، بخښه غواړم او هیله کوم

ط

که یې د تاریخ یوه شلیدلې پانه نه بولی۔ یوه حقیقته نزدیک
افسانه خوبی و ګھنۍ !! زه ورته په خپله د میرانو د دوری
د شلیدلې حُقُّیْر یوه زنڅو هله کړیه وايم - نه د پسرلي
شعر او د شاعر تخلیق .

لوب تخييل یې د شاعر مه ګټه
د زړه د وينو فواره ده اشنا !

۱۳۴۸ - ۹ - ۱۲

چار دره

په دې درامه‌نما داستان کې، پې کوم نومونه راولي دي
د هغوي معرفي په لاندي دول گېړي :

- ۱ - زهره د توردي قل لور
- ۲ - مه پاره د زهري ملګري پېغله
- ۳ - توردي قل د زهري پلار
- ۴ - آی خانم د زهري مور
- ۵ - شهزاده مراد بېڭ د کندز د مير روی
- ۶ - باتقد د زهري نامزد او د توردي قل وزاره
- ۷ - جوده د مه پاره نامزد
- ۸ - یو شپږ د توردي قل چيلوان او ګلواه
- ۹ - یو شپږ د شهزاده دښکار ملګري او نور ګماشتگان یې
- ۱۰ - د کندز مير
- ۱۱ - د مير افسار او لښکر یې
- ۱۲ - د توردي قل خپل-خپلوان او د هغون منسوبين

کودر

د پرسی نماز دیگری دی
یوه رنگیته منظره ده
د گلوبو خوانی بر قده
خوانه کری « چاندره » ده

کشته سه او ژر گلونه
سیالیکر دی مبخر و کې
انعکاس یې پاس جلوې کا
د شفق په جنیرو کې

د کوانی^(*) دخت د پاسه

خملونه غوریلی

د وچ غره، له وچو پرشو

هم گلونه بوتیدلی

وریجی نوی سه خېشی

جلاد کیری غرونه - عنرونه

لکه ز لفی د لو بغارو

غورسکی - غورسکی، ولوونه - ولوونه

«» د سمسوری چاردری د قبلي د دی ته، چې کوم جانه
غرن پروت دی، هفه ته د دی خا او سیدونکي «قرولو» یا
«قرغ طاغ» وايی، چې په ازېکي او ترکيکي ثبو د وچ غره په معنی
دی - نو خکه زه په خپلو آثارو کې، تل دی غرده ته وچ غر
وايم. د وچ غره په ختيحه لمن کې يو شپږ غونډه هښکاري
چې تر تولو لوره په «تحت قباد» مشهوره ده - دا غونډه هه
د نورو غونډه يو پر سره دېره لري خایه د غره په غښکاري
او دېره نظر جلبونکي ده . د «قباد» باچا اهلي نوم وايی «کوات»
و، چې دېږي په تېریدو سو «کوي کواته»، په «کيقباد» بدل شوي دي.

رېڭارنېڭ غۇندى ۋەشكۇنە
 ترىپى جورىيى - بىيا ورىانىيى
 يو رېگىن رو ماٗتىك فلم
 لىدل كىرىي او متپىرىنى

آسمان تاپى - تاپى بىڭارى
 د اورېيچۈلە چولۇ نە
 باران توى فارغ شوى
 د بېدىما د مخ لە ولو نە

پاس مېلە دە، پە اورېيچۈلە
 ئەلايى پلوشى ناثى
 لامىدى ھەم لە لمبىدىلىو -
 خانىگو ورو - ورو او به خاثى

د وېنې نرىه نەغمىقە
 تائىدى خانىكى شۇمى ورگەنە
 يوە لە بىلە خولىكىر اخلى
 پە ئىخا كى رەپى - بىلە

یو کندک د مېښو پنډ شـو
 هر تامبو - هرې خرگاه ته
 مېښې - وری سو یوچای شوی
 بع او بوع دی، هرې خواته

ستور د ی قل، په مینه گوری
 خپلومېښو - خپلو ورو ته
 آی خانم، هم لوښی واخیست
 تلوسه ی ده، شیدو ته

ستري شپون، له د ستراخوانه
 يوه نوده دوچه کره ماته
 جوړه سپيې، په ډاډه زړه -
 پېړو تل د رې خواته

د خرگاه پرده شوه پورتنه
 تري يوه حوره وو تله
 د هوږي غوندي چالاكه
 خو، له نازه زنکيدله

یوه ېی مختی - یوه تور سترگې
 چې د لمر د سترگو تور وه
 خلیله لکه ستوري
 د سپوره سکنی خور وه

د عنه سترگه د سبا وه
 د «زهري» په نوم مشهوره
 د او بو په نمط لاره
 سپينه بظه وه - که حوره

ورسه شوه، یوه بله
 «مه پاره» د دې هىدمه
 گودر لري و، له گوره
 یوه دوه - درې سوھ قدمه

چې هر کال به پسلى شو
 دوى به، گور او کلى پېښود
 د «زهري» د حسن اور به -
 داغ د دېشت په مىنې گېښود

«سپینې مېنې وراني غـواري

په پسلی کې مستې نځونه

شي وريادي شنې لمبې

د کېنديو شماليونه » (*)

«زهري» هم د غه خو درجې

د محرا - په ژوندګنه

هم پسلې و هم ګلونه

هم له بنده وه وتلي

چې د لمرخېه شوه توله

طلايي ماندرې يې پرې شوي

خدائي خبر، د چا په وينو

د شفق لمبې سې شوي ؟

(*) د دې ملي لندۍ ه مضيون دی:

سپینې گوټې يې کندولې کړي

ن ما ياديبي د کېنديو شماليونه .

لا مستی او عشوی ناشی
 د گودر په لنده غاره
 تکه زرگی په خندا دي
 «مه پاره» او «زهره» د فاره

هر خپه او هر دربی گری
 وارخطا د جنت حوره
 «مه پاره» وریپوری خاندی
 چې بیاوې شوی تر هوره ؟!

زهره: پاخه خوری تیاره کېږي
 چې شوک رانه شي پر لارې
 مه پاره: هیڅوک نه شته، زه او ته یو
 خپل لالی دي لاره ځاري

چې هرڅه په نظر درشی
 واپه دی درته بنکلاریښی
 پام و فکر دی هوری دی
 دی دې تله زنه وریښی

«زهري» سترگي کري نيمکنې
 په کچه غونډي موسکا ې
 زهره : په هېنداري گي خان ويني
 د غمه چارې شته په تاکي

بس چې نوم د «جوره» ياد شي
 د انارو غونډي سره مې
 که دې تل د زړه سره وي
 داسيشد ولې کچه شي؟!

مه پاره : په خندا ې، په اوښه لاس
 چې ور ګښود، وي ې : خورې
 چې باتور کله تبریزې
 د خړکاه تر وټ ې کورې :

زهړه، تاو شوله له شرمه
 لاس ې پي تېت کړ خپل ګري ته
 په اوږو کې ې نظر شو
 فاشنا غونډي سري ته

لکه و بی باشه شن شی
 در غوته شی د بنکار لور ته
 د بنکه په یوه شنیک پی
 خان سمال گړ - ګړی پورمه

ته وا دوه وحشی هیله وی
 کوم صیادی پی تر نظر شو
 په یوه شن، له او بولاری
 په یوه شنیک خایی کو در شو

دوه دشتی هوسی له و پری
 ترهیدلپی - بون نیدلپی
 وارخطا په بیوه - بیوه
 له کو دره وختلی ...

مه پاره : « زهری ګلی ! » تاچې ولید
 کوم پردی بنکارید - که خپل و ؟
 زهره : یو بد و رکی - یو سپین ستوګی
 د عفت او عصمت غل و !

مه پاره : مخ بی تور کپی، خه چی موب و ی

دا به بی قول وي اوریدلسي

زهره : لین گامونه در و چتکره

لا بی سترکی را پی تحفی

—

مه پاره : او ف، دار برم - زره می بین دی

پل او پوئنده نه سینی

زهره : هله، خوری ! لین تکره شه

لار او بنه ده، تیاره کینی

—

هله ژر شه - هله ژر شه

خوری لین په زره لاس کیند

کومان کینی پسی راغی

پل در واخله کیسی پر بین ده !

—

چی گودو ته ور بشدی شوی

ر میدلی هو سی دواره

مه پاره : او س خو و وايه، چی شحوك و

د کودر په هغه غاره ؟ !

زهره : پويش يې بل وړه - رنځي يې بل شان
 چې پېړه و - که بشو ؟
 د لېوه غونډي يې سترګه
 د غواړي غونډي يې سر و

په یو خو لندو شیبو کې
 چې په دوی چېږي اویندې شوې
 د ګودر په زړه تیاره شوهد
 د خرگاه سترګه روښې شوې

ښکار

چې تنکي ګلونه جلپ شول
 د «چیچال»^{۴۰} د غږو سرو ته
 مستې ندې شوې راتېتې
 سرو لمنو - شنو درو ته

(۴۰) د چیچال غر د چاردې "جنوب لويدج" خواته پروت دی
 چې د زړکو - هوسیو بنکار او رنکین خورپمنی لري .

په نعموئي - په خروئي
 بيا د زايو بهيرونه
 رکه جنگل لره زليميان جي
 يا ود و ته پېغلي بخونه

په بېديا دي، د كبليو
 مندي - ترپي، هلي - خلي
 ته وا مشق کوي د منداو
 چي ترهيبى، يوه له بلپي

چي په هر شي رموي دوى
 دا موسم دى بنېپىدى ؟
 که يې خپله کوچنيواله
 د آلام غوبن ته ورپي خلى ؟

د انسان هم په دې وخت کې
 فطرت آتلې تخينري
 د سمسوري صحراء غېب او
 د غرو خوکي يې ياديربي

د کندز، د میں زلمی نوع
 هم وزر وکره کھسار ته
 ڪلچینی ته - ڪلگشتی ته
 د هوسيو-زرکو بنكارته

من په دی، سبابا په هفه -
 خوب، د نظم اوږ بليري
 دا پستي-پستي بوقت دی
 د پستو په اوږ وريتپري

کله رنلک په زخم کړي
 ورته خاندي، چې رالوبېري
 کله یې خپل نظر د غرونو
 په رنکونو کې ورکېري

د ويشتلي هوسي ويٺي
 د سره ڪل د منځ غازه کړي
 لاله زار په تودو ويٺو
 لا له وړاندې نه تازه کړي

په «چیچال» کي شنې لوخرې
 د توپکو له خولو خېژې
 مستې-مستې بنکلې زرې
 لکه پاتې راتوپېښې

په «چیچال» چې يې زړه یخ شو
 د بېدیا په سینه تم شول
 خوبې خیره «خیرآباد» کې
 په تڅخیرو پسې سم شول

هفه دشتې - ها، لمې
 چې پناه وي، د کبلیو
 د مستې او بنادۍ مېنې
 چراگاه وي د کبلیو

په پسرې، چې کال زلمى شي
 زایشگاه وي د تڅخیرو
 ځای د منهاو، د ترپکو
 تعلیم کاه وي د تڅخیرو

جو ہر محشر شو په سیه چشمو
 غلغلے دی ہو ری - دلی
 ہم تازیان و پسپی تو شول
 ہم آسونہ پسی ٹھغلی

خو فالتو یا بوکان وا ری
 په غخثیرو درانہ نه شول
 "مراد بیلک، او قصابانی پی
 لہ شکارہ ستانہ نه شول

د پسی ماز دکری دی
 خاخکی - خاخکی باران اوری
 د ون بی سرود ته ناثی
 تاندی خانگی ہو ری - دوری

کہ د لمب پلوشی ناثی
 پاس د ورو پر س به ناثی
 لامنڈی ور پیج ده - پستہ اور دی
 پن کلوبنخ خولی خاشی

کله پت - کله بنکاره شی -
 لمر، عجیبه منظره ده
 د وچ غره په شنه لمن کې
 لمبیدلې "چاردره" ده

لا باران نه و بس شوی
 لا وره نه وو باد توپنیپلي
 چې لمنو ته را تیت شول
 یوه غرته سپاره - پلي

"مرا د بېڭىدله نورو بېل شو
 چې بې ولیدل کورونه
 ورپه ياد شول ماز د گرو -
 د منگىيۇ كتارونه

چې یوه جورە مەھوشې
 له خرگاه را ووتلى
 د ھوس چىغۇ يې ۋە - ۋە
 د زېھ تې وختىلې

یوه «نهره، یووه، مه پاره» وه
 دغه یوه جوره گوتري
 چي غومبره يې شروع کړي
 په ګورد له کوره لري

«مرادښلک، لکه غل پت دی
 پت د دواړو چټو خار کا
 دواړه بنې دي، دواړه بشکلې
 یو زړه، کوږي یوې نه، جار کا؟

لا پوه نه وو سره، اخه دی
 دا «زهره» او هغه بله
 چې خبره يې په او بولکې
 هغې بشکلې ولیدله

په یوه رپ د سترګو لارل
 د بشکلاد د سترګو کسي
 د هوسيو بشکاري ناست دی
 په حسرت ورپسي کسي

د مابنام اورونه بول شول
 په څلا شول وړه ستوري
 " مرادښه " لا هنه لور ته
 د ګودر له غږي ګوري

وئس - ویده او حق - حیران دی
 وړ پاڼه شول - خه نه شته ؟
 جي حیل تشن کوکل ته حیر شي
 عشق وړپاڼه دی - زړه نه شته

عقل و نړۍ یې هغو وړې
 کوم چې ده نه وړې ډلي
 خو، یو خیال یې وړ پري اينې
 چې وټ - وټ وريادي ډلي

څو اورونه بېړته ومری
 د ده زړه په لوګيدو دی
 هلتہ ګوري - هلتہ ګرځي
 د ورک عزم په کتو دی

هلتەلری له گوور نه
 دېش - خلوپىنت سترىكى پىلار دى
 له بىكارونۇ مرى شۇ
 د خىلەمشى انتظار دى

میو سپور: انتظار له حده میر شو
«مراد بیک» نه معلوم بیری
چې ور پینه خه بلا شوه
که له چا سره لو بیری؟

لار بی وزکه کره خطا شو
توره شبه - توره تیاره ده
که خوند و نو باندی واو بنت
افسونگره «چاردن» ده؟

مازدگر و، ماسخوتی شو
هیچ یه پته نه لگبیری
په چا پین، که خه ورپین شول
خه درک نه معلومبیری

د گودن بنکارونه گراند وي
 د زمریانو له شکاره
 د ناموس کیسه، چې راشی
 مرلکه مباح کړي، نر د پاره

د زلمو په عزت لوپې
 لوی جرأت غواړي - لوی زړونه
 په دې لاره کې چټ شوي
 بې شماره جلک سرونه

څوک دې لار شي - څوک به ورشو
 که خدائی مه کړه، خه وو شوي
 ن موبن او تاسو به، نو، میر ته
 بان کومه، پله خه وي؟ ...

څه دېر وخت نه و وتلي
 تر ګودن و خرخیدله
 د تورزنو زلمو غوچه
 د لم غوچه سپروډله

یوسپور: شهزاده د خدائی د پاره
 زعوب دی و چاود ول زپونه
 زمون دی وار او پار خطا کر
 ته ساتی لوله گودرونه!

مرادبیک: ما نور پریبدی په کراره
 زدحسن میخجور شوم
 تاسو پوه شی او بنکارونه
 چونه بنکار په دی گودر شوم

واک-اختیار ې د تورست ځو
 کوشمو راحخه و پی
 په اوږدو-کړو پېغیلې
 ځای پرڅای یه منځ کړی

«کندز» پاته شوله مانه
 هم قصرونه - هم باعنونه
 نور نو زه او دغه مینه
 دا د سوی زړه د اعنونه



یوسپور: قربان! خه-خه سره ولی
دلته خه وو؟ دلته خه شته؟
کوم بنایست، کومه ادا ده
چی دلی وی، هلتنه نه شته؟!

صحرایی بنکلا به، خه وی
دی شپنوجونو، خه نه زده
په وحشیانو مینه مه کړه
ستا له قدره، هغوي خه زده؟!

دلته خه دی؟ یوه بېدیا ده
تش یو خو ورچی بهار دی
یوې ساده جلوې ته گوري
کوم دنائز او ادا بیار دی؟! ...

مرادې پاک: د رنګه-رنګه ګلونو بنې دی
د وړ-وړ بوقو وړشو ده
د وحشی کرشمو غښ ده
د عالی حسن زانګو ده

په جهان که وي یوه بنکلې
 یا "زهره" یا "مه پاره" ده
 چې دا بنکلې پکې اوبي
 د نړو خاله" چاردره" ده

خدايزده دوي به وي راغلي
 د ارم له بنپېرو نه
 که د حسن بنکارندوي
 د شفق له جنريو نه؟

هسي نه، چې وي دا ښېلې
 د حرم بنکلې کوتري
 د شباب د هوس خوب، یا -
 د نما مسني سندري

يا د هيлю ها شوئي چې
 په خيال کې دې زنګېږي
 يا د لمر سپيني وړانګۍ، چې
 لاس وروړي، نه نیول، کېږي

چې رنگونه باندې اوري
 چې بنکلا پکې دېره ده
 دا رنگيئنه چاردره ۵۵-
 دا حسيئنه چاردره ۵۶

—

دلته ماله بشپړو نه
 د حورانو کلام واورید
 دلته ماله پښتو نه
 د تاوهه عشق الهام واورید

—

چې بنکلا تری خشیدله
 چې بنایست پری خشیدلو
 ماله داسې خوبو خولو نه
 د عشق توری واوریدلو

—

آخ، که دا د جنت حورې
 وي د بل چا اندیواوې
 باتور، خوک و - جوره، خوک و
 چې دوی عشق وریسه پالي ؟

کلیوال عشق منزه وي
 کلیوالې چتې پاکې
 د پردو نوم کومان نه کرم
 جي په خوله واخلي بېباگې

یوسپور وایی : قربان ! موبیو په دې ته
 چې صدر شې د لېسکرو
 چې سالار شې د تووزنې
 افغان شې د نېړو :

زمون ارزو ده، چې په تا به
 سریوری د خاندان وي
 اویس تا باندې بسیا شي
 وهن تا باندې ودان وي

مرادبېک : دا زړې چاپلوسي پرېږدې
 زه په نورڅه نا آګاه يم
 يا به تخت وي رانه پاته
 يا به بخت راسه بیايم

نضیحت کوئی بیچایه
 ملایی و عظویه خه کرپی !!
 چې زما د نړه تکور شي
 د وصال خبرې وکرپی !! ...

سپور : قربان ! یو خواهش منظور کړو :
 شهزاده : نه خواهش منم - نه تمه
 ما او مینه سره پرېښدی
 وړجی وړک شئ رانه هه !

خه شیبه سکوت حاکم شو
 خوک آسمان خاری - خوک مخکه
 ٻونې فیمانروا دی
 په حیرت کې ډوب دی ځکه

یوسپور : نیمه شپه رانژدې کېښي
 د ګورونو ډېوی مرې شوې
 خو به ناست یو په لو لار کې
 ولي وړکې فیصلې شوې

«توردی بای، پیژنم خپله
 زما د وپرو وختو یار دی
 هم د کلی بای او مشر
 هم د بسکلی «زهري» پلار دی

ئۇچى ورشو پسى كورتە
 موون و پلار بې يې، خە غوارىي ؟
 شەزادە، چى د چا يار شي
 قام- تېلىپە يې پرى وياري

ستا - زهرە، بە كەرو، ترى لاس تە
 كە پە سە - كە پە نۇد وى
 خۆكىپى اورىغا، كە فرياد كپى
 لاس بې يې سە - مخ بې يې توردى ؟

بلسپور : شەزادە ! درنه مې جار كپى
 كەدرن خولە خارىي ؟ كەمنزورىي
 كوم بې وسە، چى نزە بايلىي
 نۇ پل زن شى لارى گورى

ته د قوم سر او سترگي
 ته د هر کاله رپا يې
 ته د تولو د سر تاج يې
 ته د ولپو تکيه گاه يې

که د چا د سترگو مينه
 ستا په سترگو کې غرېبېي
 که د چا د حسن مالگې
 ستا په زړه باندې د وړۍږي

که نامزاده وي - که پېغله
 ستا له عشقه سپېلنۍ شه
 چې به ستا په ياري ننګ کا
 مخې قور، زړه يې لوګي شه

ظلم نه دی که يو - نیم زړه
 ستا د زړه په ځای از لر شي
 ستا خوبني، د ټول او لس ده
 ستا تر خوبني دې سل جار شي! ...

بل پیو د ولی: سر تپری او تجاوز خو
 مرکه ور لپریل خوند کا
 په نکاح-په درب و په دروب یې
 شاهانه و دول خوند کا

که دا اوس مرکه ور شو
 دی به انور خه ته لا گوری؟
 کوم احمق به پتهوی خان
 د، ها، مرغه له سیوری؟...

د آسویق ملوبی تاو شوی
 چې په دې یې آمنا شو
 دم-دستي د خرگاه لور ته
 د آسو د سوو دربا شو

ستړی مشې ور ته ووې
 "توردی بای" او سیمه والو
 یوې جلا خرگاه ته یې بوتلل
 په دستور د مېله پالو

ناوختي مېلمانه خور دی
 لوی-واره واره اخته شول
 چاى-چلم پې قرته گېښود
 د چوچى په سرهشته شول

«توردی قل» په مندنه- مندنه
 په غزت د مېلمنو دی
 «مرادبېڭ» د حیاڭ په کتې کې
 د «زهربې»، په تاشو دی

دهایي بېنځۍ تکرء وي
 په پغلي او په خدمت کې
 پسه بیا پوخ او پلاو دم شو
 د وړۍ راغله، دن ناف ساعت کې

«مرادبېڭ» خه هوش پرک دی
 په تکلیف کړروي زړه
 چې د تورو ستړګو شوق پې
 پې اختیاره پاروی زړه

یو مسله: کاکا! دا عالیجناب، چې
 نن د تا د کاله لمر دی
 د امیرد سترکو قور، او
 افتخار د لوی ټبر دی

شهزاده یې درقه را وست
 چې لري د اقبال ستوري
 پري ځارپه! درنه غولري
 ستا "زهره" د جمال ستوري

بنایسته په جهان ډپن دي
 بنایسته تر بنایسته شته
 د دولت باز پر تا کېناست
 خوش قسمت دې وینو زبته! ...

توردی قل: دا هي لو خوش قسمتی ود
 چې امین وینم په کور کې
 خو اړمان، چې یوې سه هوې
 او س کباب کرمه په اور کې

پخواند حلقه بکوش یم
 په دې لطف به تل ویار م
 س او مال مې درنه جار شه
 خو، دا عفوه درنه غواړ م

«زهړه ګه» به مې در جار واټ
 خو، نامزده ده، له وخته
 لا کمک، مې په نام کړې
 خپل وراره ته دا بدېخته

یومبله : شهزاده یې درنه غواړي
 د وداره خبرې پرېښده
 دود زما او ستا عمل دی
 دا زېږي سندري پرېښده

خپل وراره ته به پیدا کړې
 چېړته بله یوه دلبره
 چې دولت یې په نصب شي
 «زهړه» نه بیایی قمره

د ا خه عار دی ؟ عار هفه دی

چي نور پيتي کاله ته ورگري

افخهار دی دی کم بخته

د عزت تاج به پن س کري :

چي با چايي سورلي غواري

که سري وي، باید خرشي

په يوه "هو" دی لور ورگري

په يوئي "بن" به لاس پن س شي . . .

«توردی قل» ڪپه لاره ورگه

لور د لوره سري سپك شو

حيراني بي فڪر يووب

په نادودوکي تري ورلکشو

توردی قل: قربان ! دومره درنه غورم

چي فرصت راته عطا شي

بيو دوه - دري ورجي مهلت، چي

دا ورلره هي دلاسا شي

یوبه مېنوقه ستانه شو
 بل به کور او لور سمبال کرم
 فریش و ئظرف تهیه عوایز
 چې پېرى عذر سېمەول کرم

شەزادە، چې د چا زوم شي
 دا يو چېس لۇچى، افتخار دى
 بۇ، هەر دى - مەرچىپى، مخ تە
 ھەلوي پەتى او لوى بار دى

مېلانە، چې ورنە لارل
 «تۈردىي قىل» جو زە جلسە كرە
 خپىل-خپلوانىپى كەرە راغونىدا، او -
 ورقە شرحە يىپى كىسىھە كرە

پىتە مجاس - پىتە جىڭىھە دە
 پىتە پىسنى او پىتە خواله دى
 چې ھەلور د كىسىپى كۈرىي
 پە خىر د دى كالله دى

نه دا دود مني - نه تنزعه

چې ورکړي، بل ته ورکړي

خو، ځواب يې هم زړه غواړي

زور ور خدائی^۲ زور ور کړي

یوه خوا پان - بله خوا پرانې دی

حیرافه اخیستی واړه

یابه کور پوپندي، یا دود، او

یا په تېټو سترګو دواړه

هدیه

د تیاری زرده کبودی بیا
 د قدرت خاوند نحنی
 حمه بی نیپکری
 چادره قمه پک غلی

د زی کبودی له سورونه
 شغلی خای سپه خای، رالویبری
 که مابسام دی، په آسمان کې
 لوي، واره ستوري څلپنی

روښه ستوري، نکه باغ کې
 چې موسم د شکو في وي
 سپيني پاچنې لې له باده
 تیت-پرلک، خله پرې وي

سه بنمۍ درو- درو را بشوېږي
 یوه نکلي سپينه بېړې ده
 د اړبې غونډي بنګارېږي
 چې میاشت لوړې له لسی ده

د آشان بشایسته لور ده
 زډه- بې زډه سوال ته ولاپه
 با «زهري» نه جلوه غواړي
 صدي في ټچکول په غاړه

توره شپه- توره تیاره ده
 د سپونهۍ رنځاهم تنه
 وهناك غونډي سکوت ده
 ستوري رېندي له هېښته

بشكلى بنار او ترې، چاپېن دی
 د شنو و نو، گن باعونه
 لو و پې سېيېنې گىنبدى
 لکه بھر كې مخکونه

—

خوک كتار—كتار بشكارېرى
 لکه هار د ملفلرو
 خوک بنسندى، لکه پري شي
 پركتت قار د ملفلرو

—

پر شبىم پرپولې خىپى
 دا دستورو انعکاس دى
 يا د دې سېيېنۇ گىنبدو—
 شنو باعونو اش پاس دى ؟

—

پرله—پورى دى باعونه
 بنار د ونور منځ كې جوپ دى
 رېمى بوقى بې پيسو وي
 دوبى سيمورى لري، سورپ دى

بىكلى بشار - بىكلى ديار دى
 د مالدارو - د بىزگىرو
 لەتپەرە پىچى خۇك نەشته
 نە كۈچى د مسافرو

بشارىي خە دى ؟ خۇ دوكانە
 نە سرايونە - نە هوپتلى
 نە دفتر شتە - نە دېوان شتە
 نە واكمىن شتە - نە رقلى

نە چىركان ، نە مېزان شتە
 نە د زىركو قفسونە
 نە چىرسىان شتە - نە بىنگىيان شتە
 نە بشارىي نور آفتۇنە

كە سىيالي دە، پە هەمت دە
 كە هوسى دى، د سېپلۇ دى
 شوق د پولۇ د پىتو دى
 عشق د مېبنو يىا د ورو دى

د باداموشکوئی دی
 لا په گل او په گوره کې
 مستوونکى بوي يې پروت دی
 په دې نىھە «چاردره» کې

«توردی قل» او د ده کپه
 بېرقە بنار تە رالېنىلى
 بن درېيھە ده، چې نامت دی
 په زە داغ - په زە ويشتىي

«توردی قل» لە گوره ووڭى
 د آسان گردىش تە گورى
 خو، هردم وينى پې لسوپىنى
 يو پە بىل پىپە روبە ستوري

توردی قل لە خانە سە ولە :
 هەرە شېپە به يۈنەم ستوري
 د آسان لە زپە جلا شو
 مۇز بە ولە : دچا د عمر
 ستوري ولويدە، فنا شو

من، چې گوړم ره خیر کړی
 دم په دم یو ستوري لوپنی
 دا په موبن او یا په ندو
 خه بلا را نازلپنی؟

د اوو خویندو خرنخ هم
 دغه من هسي چې دی؟
 که د دې شنه - اپوچه هسک
 شامدام کار اپوچه دی؟

د جهان چاره به یې بنه کړه
 که کښ هسک په خپله سم واي
 بې نظمي به نه وي دلته
 که یې ستوري منظم واي

«تودي قل» دم په دم وحی
 د سپرو لاري ته کړوري
 هسي نه، چې رالوېدې
 وي، د دوي د عمر ستوري

من گیچیج په خبره - و به
خو مشران په ننواهه
دې اولس او ده لېپن لي
د مین شهزاده خواته

له ھلنہ سره بی؛ آیا عذرني پی مثل شوي
د میرانفو مېلماهه دی؟
که د میں په قهر اخته شمول
وبیکی - تبی زوالانه دی؟

که دا عذر قبول نه شو
د مهلت پله هم لاره
«زهره، ووکه - که ھان ورلک کړه
یا په فوم بنده کرم غاره؟...»

کله ننوجي په خونه
خر - خر کوري مرکې ته
کله ورچني غورنیسي
لوپی لارې اوکوشې ته

کلیوالی پی کود کې پښو دی
 یوه د پتی خولې جلسه ده
 چې په خوله نه ویل گېږي
 پښه دارنګه کیسه ده

سرې وواته جومات ته
 د ما سخوتن جه درېښي
 چې در با شوه د آسونو
 خوک با راعله معلوپېږي

د درېڅو اردليان، او
 عندرخواه سپین بیړي بشکاري
 د «توردي» د کاله خوا ته
 چې راواوښتل له لا

یو چرمي یهندان پی کوز کې
 چې انعام د شهزاده و
 پته اسلر وو - غت انعام و
 رته پیغام د شهزاده و

بۈشۈن بىزىقىشەزىدە وى : مىسلمان يىم

دا بى پت نەشىي منلاى
د يوې شىجى دوه مېرىونە
دا غىرت نەشىي زۇملادى

خوا د ورکەرى بەمانى يې
اوپى-بوقۇ راتە بنگارى
دا هدىيە يې مخ تە كېرىدى
كۈندى حل شى واپەچارى

دا صىندوق بە ورىشكارە كرى
چىزھىرە خۆك خۇنى غواپىي ؟
دا دەفە لاس تىخە دە
چى عفت ورباندى وىيارى

دا زما د لاس نشان دى
د زھىرى مخ تە يې كېرىدى !!
دا زما د نې ارمان دى
د خىدە حكم تە يې پىرىدى !!!

کھومندی و رکی بھانی شي
 پکی غور او سلا و کرپی
 که منظوره دا هدیه شوہ
 نو په بیڑہ حال را وکرپی

دغه مخبنہ ده یوه مخبنہ
 زما د نزه له تقاضو منه
 دا یخداں په خپله ڈک دی
 د پاموله ٹوابو نه

چی په دی یخداں کپی خه دی ؟
 نه سپاره پوہ دی - نہ پلی
 هر سری اندیشنو یو و پ
 فکری پی هر پلو ته گھلی

«توردی قل» ویس - ویده ناست دی
 تنما ستگی پی غربنی
 تش کالبد ورنہ جور شوی
 نور په هیخ هم نه پوهنی

زېر جىت د زر پىست وي
 پە يىخدان كې بە نور خە وي ؟
 يابە پۈش پەندىيا بە پسول وي
 يابە سپىيغ وي - يابە سە وي ؟

اومىيىڭىز خە چارە پە كار دە
 نورۇن، لامىڭىز ناخلى
 د لورى كور بە، لورى سوغات وي
 خۇپە خە پۈزە يىغا خالى ؟

ئە في خلى پېتە دە
 كە يې دە كەپە، بىلا دە
 د دربار تەصە، پە هىسر حال
 وېرۇۋەتكىپى اڭمە دە

يو سپىيغان يىرى وايىي :

«تۇرەي قىل، ماما ! ورپېتە
 د يىخدان خولە خۇڭىرە ولزە
 چى پە دې كې لاڭ خە رازدى ؟
 پىرە واخلە، لە دې رازە ؟

توردی - زپه - بی زپه ور پا خید
 دیارانو په غوبستنه
 چې یې سرد یخدان جاڭگر
 نور یې مه کوئ پوښته

سورشو، سپیلن شو، ژپه شو، شین شو
 لکه بل اور، په یوه آن کې
 - دا ھلسم، که جادو و
 که بنامار په دې یخدان کې

توردی: نه جادو دی - نه ھلسم
 دا د لوی کاله پیغام دی
 دا انصاف دی، د عنټانو
 دا مذہب - دا یې اسلام دی

دا انعام دی، د میوانو
 دا ھواب د زورور دی
 نه بنامان دی - نه لپم دی
 د... «باتور» ... ھوانيم رله ... س دی

یوه ژپا، یوه انکولا شوه
 جوړ ماتم، په کلې باندې
 له کورونو شوې، راپورته
 د بنخُمنو سوې ساندې

چاد سرکوشی مشکوې
 چالمنې بنه کوې
 خوک د من په ویں اخته وې
 خولکه سبا نه ویں یدې

خو، د میر سپو ځواب غوښت
 بې پروا له بود - ودارو
 په شدت یې، سوې وهلي
 چې عادت وو، په دا چارو

یوه شبې ژپا - عوغا وه
 هر سري واهمه سر څان ته
 د کمنورې لاس رسینې
 ايله خپل سر او ګربوان ته

د نمرت له احساساتو

غلبه راغله په حزم

چې د زم توان نه و

قطعی شو، د ېبود عزم

—

اره لیانو چې حال ولید

د "کندز" په خوا سپاره شول

د وړجنو کلوي بار شوې

له وطنه آواره شوله

ڏولي

د تيارې ڪڀهئ شوه هقوله
 دا چې سور بشكاره شو، لمر دی ؟
 که «توردی» ڪٻڻيختان پورته
 د «باتون» پري شوي، سس دی ؟

په «کندن» کې آوانه شوه
 چې جوړ شوي شرات دی
 له خراجه منکر شوي
 «چاردرې» کې بفاقت دی

یوه تویه د مفسد افعو
 د شیطان په لمسه ځغلي
 اطاعت د اولو الامر
 واجب نه ګھي ناوي

لا په بشار کې، خلک نه وو
 له کورونو راوړتلي
 د حصار خوا کې بیا ټوله وو
 بې شماره سپانه - پلي

چې د تېکو زړونه، تش شول
 د توبېکو، دلک شول زړونه
 د فرمان په انتظار دي
 جنائې ته سوې وهی آسوونه
د ګندن د میر اعلان :

هله، ٿر شئ، د باغيانا نو -
 د سروښ اميد غولپرم
 سري پري، خوي پي ودانې
 من او بشئي پې بشکېل عنوارم

هغه لوی ظالم پرینزیٹ

چاچی خپل و زاره و تلی

سرعنہ د فساد و نو

چی اسلام یې دی کښی

هلئه، شر، په یوه مننهه

هسيئه، چې درنه و وحی

کړچ و بار - کډپې یې تسم کړئ

چې «آمو» نه پورې نه وئي

خولک به ورشتی، پرکورونو

خولک به غارې - خوکې کسى !!

خولک بیا ټھی، پرهغه بله

د «آمو» غاره به نیسى ! . . .

چې د حسن په تانقۍ

بېکا شوی، خه جادو و ؟

نه چې، وي - نه یې شات وو

سپیله څاله، تشن کندو و

نه کورو کې، کوربىٰ شته
 نه با غونقىٰ خولە بشكارى
 تشي مېنىٰ- تشي خونىٰ
 تشن جومات او تشي لارى

نه بىزگىر په پولو گىرىچى
 نه مانىيار شته د با غونق
 نه د حۇابق شېلىق دروي
 او زىد كېرىـ لە راغونق

پىرى دى، خو هو؟ يى
 هوس نه شي پارولى
 چى دېنكلو د نغمى نەھاى
 د شو گمارو شۇن نىولى

ئىن په دې سىره فضا كېـ
 نه د چىنكى نەغى خورمېرىـ
 نه د چالە نزە و تلىـ
 ترا ئىپكى گلوبىـ

چې د سرو شوندو له ځمبه
 کوم آوان له چنګه پاشي
 د آندو د بزم ګل شي
 او په نهونو باندې ناخې

چې د چاله سوي زنه نه
 « هله زار، د مینې خپور شي
 د هوا څې کري ګرمې
 د هر چا د زنه ټکور شي

درز و دروز دی، رانړېږي
 د آندو او هوس ځای
 د شوق مېږي - د عشق خونې
 د رانډونو اندیموالې

بېل، ګلنک انقام اخلي
 له ولارو د ډوالوښ
 د بېچې په خوله غوښت کېږي
 سره او سېیون له تشو خوفن

سی لمبی شوی را وچتی
 له غرجل نه تر جوماته
 خه ایری او خاوری - لوئی
 شوی د بنار په میته پاته

هلتہ - ها خوا ، په سرحد کې
 د «آمو» دن یا بهپری
 په پسته - شکلنه حکم
 د بشامار غوندی تاوبری

کال په کال په پسرلی کې
 د «آمو» او به مستلبری
 چې بوی پورته شي، د گلو
 د جنون تلې تختبری

فن - سبا لیونی شوی
 د څان «آمو» نېرونه
 د امواجو خولی یې لوئی -
 لکه مست او بشان، حکمونه

لپوئی او مست موجوده
 یود بل په ثختی سپری
 سیلا بونه سیالیگهر دی
 یو له بل نه مخ ته کبیری

د ویرجنو گنې کهی
 لپونو شپو ته گکوری
 که یې مستی خپې پر زپریدی
 د س امن وینی پورې

د دېنعن د سپرو گرد دی
 نور د امن تمه لاره
 په کدو یا په تش ری ده
 د مردانو تکیه واره

هلھله ده : تم شی - تم شی !!
 غلغله ده : گرچی - گرچی !!
 تقاضا ده : تښتی - تښتی !!
 تمدا ده : غورچی - غورچی ! ...



چرپ و چرپ دی په آمو کې
تک و تولک دی له بېدیا نه
نراو بنجی، سین کې مینجی
د ژوئندوں تکه له خانه

خولکی په نیوک په غاره
خولک په بحر کې لا هوشول
خولک ویز ژاري له ها خوا
خولک ملګري د «آمو» شول

د چاڑي مرد کو سوری کړک
د چا غارې په تبغ پري شوي
د ساحل غاره ټکلګونه
د «آمو» اوې هم سري شوي

«مراد بېلڅه، په بېرہ راغی
چې، زهره، وي، ګونډې پاته
د ورک شوي زېگې ھيله
پسې غواړي، شاو خواته

د گوړن د غارې بطيه
 په جيھون کې لمبیدله
 هرې حلقة - حلقة چارپېش وو
 لپونو خپو ساتله

يوه ګښتیه، از لفې یې بشکاريه
 د اوږو پس مخ تو شیپې
 د «آمو» دوټۍ کې لایه
 د «باتور» غېښې ته بشکلې

ZOHRA

BY

Mohammad Sediq psarlai

Published

BY

Cultural Association
of AFGHANISTAN